

ХИТРИЯТ КРАДЕЦ БЕКЖАН

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

У хана се откраднали пари. Мъчно било да се намери крадеца: никой не го видял и никаква следа не оставил.

Тогава ханът заповядал да повикат всички на гости и пред всеки гост да поставят сребърна монета: който вземе монетата, той е крадецът.

Бекжан дошъл и с острия си хайдушки поглед веднага видял поставените пари. Той намазал с восък подметките на обувката си и започнал да обикаля гостите със стомна в ръка, като им предлагал да си измият ръцете преди ядене.

Свършила се гощавката, изчезнали всичките монети, а крадецът не се намерил.

Ханът имал камила, която подушвала къде са загубените неща.

Пуснали тая камила и ѝ казали:

— Намери крадеца.

Камилата обикаляла целия ден около колибите, а през нощта легнала пред колибата на Бекжан. Той я видял, заклал я, а месото скрил.

Ядосвал се ханът, а крадецът си варел спокойно камилското месо и се гощавал.

Ханът искал на всяка цена да хване крадеца.

Той заповядал да окачат на стълб торбичка със злато. От двете страни на площада, гдето бил стълба, поставил пазачи.

Щом видял торбичката със злато, очите на Бекжан пламнали. Искало му се да пипне ханското злато. Но как да го вземе, като сто чифта очи следели за торбичката?

Бекжан взел бял кон и го боядисал от едната страна с черна боя. Ушил си също дрехи от бяла и черна материя. Даже половината от лицето си — едната буза, ухото и половината нос — Бекжан намазал със сажди.

И ето черно-белият конник преминал в галоп през площада, грабнал торбичката със златото и изчезнал.

Когато ханът започнал да разпитва пазачите кой е откраднал златото, оказало се, че петдесет чифта очи са видели бял конник, а другите петдесет — чер конник.

— Бял човек на бял кон открадна златото! — казвали едните.

— Не, чер човек на черен кон! — казвали другите.

— Спали сте вие! — извикал сърдито ханът и заповядал да ги накажат всичките.

Славата на хитрия крадец се разпространила и по другите ханства.

Съседният хан започнал да заплашва:

— Щом не може да се справи с един крадец, значи няма никаква сила. Ще ида и ще завладея ханството му.

Ханът решил на каквато и цена да е да се избави от тоя срам. И ето той разгласил на народа си:

— Ще дам коне, добитък, овце и дъщеря си ще дам за умния крадец...

Бекжан се научил за това, облякъл се в най-хубави дрехи, оседлал бърз кон и се явил при хана. Зарадвал се ханът и му казал:

— Ще ти дам всичко това, което съм обещал, само ако откраднеш нещо голямо от съседния хан, който ми се присмива.

— Добре, и това може, — отговорил Бекжан.

Ханът нагостил добре Бекжана и накрая го попитал:

— Отгде си се научил така хубаво да крадеш?

— В твоето велико ханство живееше баща ми. Той имаше стадо добитък, чарда коне и много овце. Но твоите везири го нападнаха и заграбиха всичкото ни богатство. Тогава баща ми се принуди да обикаля чуждите колиби и да краде. Така той се научи да краде добре, но все пак понякога го хващаха. Та аз понаучих нещо от него. Веднъж баща ми ми каза:

„Все пак от тебе няма да излезе добър крадец“.

„Ще видим“, — отговорих аз.

„Добре, да проверим. Ето аз ще открадна една вещ, а ти я върни обратно. Ако успееш да направиш това, тогава добре“ — каза баща ми и ме поведе в гората. Там той намери свраче гнездо. Баща ми се покачи полека и започна да измъква яйцето изпод свраката.

Аз също се покачих подир баща си и докато той вземаше яйцето из гнездото, измъкнах обущата му.

Слезе баща ми долу, подаде ми яйцето и каза:

„А свраката седи и мълчи, като си мисли, че всичко й е наред“.

Аз се разсмях и отвърнах:

„Татко, а ти се погледни сам и виж дали всичко ти е наред?“.

Огледа се баща ми и като видя, че obuцата му са събути, хвърли се да ме прегръща. Плаче от радост и ми говори:

„Желая ти успех. Сега съм спокоен, че ти ще можеш да отмъстиш на хана и на ханските везири, задето ме ограбиха.“

Оттогава аз се усъвършенствувах в хайдушкия занаят и започнах да те крада.

— Добре, — казал ханът. — Ще ти простя всичко и ще изпълня обещанието си, само ми помогни: накажи съседния хан, избави ме от присмеха и заплашванията му с война.

— Бъди спокоен: аз ще открадна самия хан с ханката.

Ханът не повярвал и се учудил:

— А, това едва ли ще можеш да направиш.

— Подир четиридесет дни ще видим! — казал Бекжан и си отишъл.

Още същия ден той отишъл в съседното ханство. По цели дни стоял там в чайната и се запознал с ханските слуги.

Бекжан научил, че ханът се страхува най-много от дявол. Тогава Бекжан купил червеникава козя кожа и накачил навсякъде по нея звънчета.

И ето една нощ Бекжан облякъл козята кожа, промъкнал се в ханските покои и започнал да подскача пред вратата на ханската спалня.

Изплашеният хан излязъл със свещ в ръка и попитал:

— Кой си ти и какво искаш?

— Аз съм дявола. Дошъл съм за тебе! — изръмжал Бекжан.

Изплашил се ханът, побягнал обратно в спалнята и влязъл в голям сандък. Заедно с него и жена му се скрила в сандъка.

Тогава Бекжан заключил сандъка, вързал го здраво с въже и го закарал на своя хан.

Голямо празненство било устроено в чест на изкусния крадец Бекжан.

Откраднатият хан бил подложен на присмех и унижения и бил изпратен съвсем засрамен в ханството си.

А Бекжан станал пръв хански везир. Той забогатял, забравил хайдушкото изкуство и започнал сам да се страхува от крадците.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.